

**„KAIP ETNINĖ KULTŪRA GALĖTŲ PRISIDĖTI PRIE ŠIUOLAIKINIO
TAUTIŠKUMO UGDYMO – TURĖDAMI PRAEITIES PATIRTĮ, KAS ESAME
DABAR?“**

2010 m. pirmajame „Liaudies kultūros“ numerio straipsnyje „Lietuva ir lietuviškumas 20 metų po Atgimimo“, desperatiškai nuskambėjo kultūros istorikės habil. dr. Indės Lukšaitės žodžiai: „Mokosi tik tie, kurie nori mokytis. Negali įdiegti išminties, pamokyti žmogaus, kuriam nėra klausimų. Žmogus atsakymo negirdi, jei neturi klausimų. Ir negali pasimokyti tas, kuris nenori mokytis. Tai priklauso nuo visuomenės intelekto, mentaliteto brandos ar tiesiog – būvio. LIŪDNESNĘ AR DARGANOTĄ DIENĄ AŠ VIS DĖLTO MANAU, KAD MES ESAME PASMERKTI“.

Nūdienos tautos „išsivaikščiojimo“, senėjimo, vertybių devalvavimo(si) sąlygomis, reikia kalbėti ne tik apie gamtos ekologiją, ir tautos (etnos) ekologiją. Etninė kultūra visada išliko ir išliks kaip tautą vienijantis pradas. Globalizacija – iššūkis nacionalinių valstybių kultūrai, ypač etninei, kuri dabartinėmis sąlygomis išlieka kaip atspara tautų niveliacijai. Tai – išorinė jos funkcija, vidinė – vienyti bendruomenę iš vidaus.

„Iš kur mes atėjome?“ (baltai, kilmė, materialinės, dvasinės kultūros aspektai) – klausimų, monografijų, darbų yra pakankamai, nors Anapilin vienas po kito išėjo N. Vėlius, M. Alseikaitė-Gimbutienė, G. Beresnevičius, A. Vyšniauskaitė ir kt. Lietuvos intelektualams, ypač etnologams išliko didžiausias iššūkis – kur mes einame?

PASIŪLYMAS. Etnokultūrą, kaip privalomą bendrojo lavinimo dalyką, įtraukti į visas pedagogus rengiančių institucijų programas.

Marytė Mikelionienė,
Vilniaus kolegijos Pedagogikos fakultetas